

2011. évi uniós jelentés a politikák fejlesztési célú koherenciájáról

Az Európai Parlament 2012. október 25-i állásfoglalása a politikák fejlesztési célú koherenciájáról szóló 2011. évi uniós jelentésről (2012/2063(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament, valamint a Bizottság által elfogadott, az Európai Unió fejlesztési politikájáról szóló „Az európai konszenzus” című együttes nyilatkozat 9. és 35. cikkére¹,
- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés V. címére és különösen annak 21. cikke (2) bekezdésére, amely meghatározza az Unió nemzetközi kapcsolatokra vonatkozó elveit és célkitűzéseit, valamint az Európai Unió működéséről szóló szerződés 208. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel az biológiai sokféleségről szóló 1992. évi ENSZ-egyezményre és a környezetben tartósan megmaradó szerves szennyező anyagokról szóló Stockholmi Egyezményre,
- tekintettel az AKCS–EK partnerségi megállapodás (Cotonou-i Megállapodás) 12. cikkére,
- tekintettel a Bizottságnak „A politikák fejlesztési célú koherenciájáról szóló 2011. évi uniós jelentésről” című munkadokumentumára (SEC(2011)1627),
- tekintettel a Bizottság „Az EU mint világszintű partner a fejlesztésért: A millenniumi fejlesztési célok elérése felé vezető fejlődés felgyorsítása” című munkadokumentumra (SEC(2008)0434),
- tekintettel a Bizottság szolgálatainak „A politikák fejlesztési célú koherenciájára vonatkozó 2010–2013. évi munkaprogramról” szóló munkadokumentumára (SEC(2010)0421),
- tekintettel a Bizottság „A politikák fejlesztési célú koherenciája – az egész Unióra kiterjedő megközelítés szakpolitikai keretének kialakítása” című közleményére (COM(2009)0458),
- tekintettel az EU-politikák fejlesztési célú koherenciájáról és a „hivatalos fejlesztési támogatás plusz” koncepcióról szóló 2010. május 18-i állásfoglalására²,
- tekintettel a politikák fejlesztési célú koherenciájáról szóló 2012. május 14-i tanácsi következtetésekre (09317/2012. sz. dokumentum),
- tekintettel a Tanács „Változtatási program: az EU fejlesztéspolitikájának hathatósabbá

¹ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

² HL C 161. E, 2011.5.31., 47. o.

tétele” címmel kiadott 2012. május 14-i következtetéseire (09369/2012. sz. dokumentum),

- tekintettel a Tanács 2012. március 16-i következtetéseire az elkövetkező évtized kereskedelmével, növekedésével és fejlődésével kapcsolatos uniós megközelítésről, (07412/2012. sz. dokumentum),
 - tekintettel a Tanács 2012. május 3-i következtetéseire a migrációval és a mobilitással kapcsolatos általános megközelítésről (09417/2012. sz. dokumentum),
 - tekintettel a politikák fejlesztési célú koherenciájáról szóló 2009. november 18-i tanácsi következtetésekre (16079/2009. sz. dokumentum),
 - tekintettel a az Európai Unió DAC-OECD általi 2012. évi szakmai értékelésére,
 - tekintettel az EU és tagállamai által biztosított fejlesztésfinanszírozás előrehaladásáról szóló beszámolóról szóló 2012. július 9-i uniós elszámoltathatósági jelentésre,
 - tekintettel az Evert Vermeer Alapítvány „Az EU nyersanyag-politikája és a ruandai bányászat – a politikák fejlesztési célú koherenciája a gyakorlatban” című, 2012. februári tanulmányára,
 - tekintettel az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 21. ülészakának 2010. szeptember 28-i A(2010)21584 sz. nyilatkozatára,
 - tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére, valamint a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság, a Halászati Bizottság és a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményére (A7-0302/2012),
- A. mivel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 208. cikke szerint – ahogyan ez a fejlesztésre vonatkozó európai konszenzusban szerepel – a szegénység csökkentése, hosszú távon pedig a megszüntetése az EU fejlesztéspolitikájának első számú célkitűzése, és mivel az Uniónak a fejlesztési együttműködés célkitűzéseit figyelembe kell vennie az általa végrehajtandó, a fejlődő országokat esetlegesen érintő politikákban;
- B. mivel az Európai Unió elkötelezettsége újjólag megerősítést nyert – összhangban az Európai Tanács 2005. évi következtetéseivel – a politikák fejlesztési célú koherenciájáról szóló következtetésekből;
- C. mivel az EU kereskedelmi, mezőgazdasági, halászati, klíma-, a szellemi tulajdonhoz fűződő jogokra vonatkozó, migrációs, pénzügyi, fegyverekre és nyersanyagokra vonatkozó politikái között nyilvánvaló inkoherencia áll fenn, amely hatással van a fejlesztési célokra; mivel a politikák fejlesztési célú koherenciája azzal, hogy hasznosítja az uniós politikák közötti alapvető szinergiákat, hozzájárulhat a szegénység csökkentéséhez;
- D. mivel a változtatást célzó európai napirend kapcsán ismertetett új fejlesztéspolitikai keret nem csupán az uniós politikák közti koherenciát kívánja elérni, hanem tekintetbe veszi az Uniót és tagállamait is, amikor előnyben részesíti a közös programozást és

hangsúlyozza az EU koordinátorként, iránymutatóként és politikaformálóként játszott szerepét;

- E. mivel a 2015 utáni fejlesztési együttműködésre előirányzott nemzetközi keret alkalmas lehet rá, hogy a katalizátor szerepét játssza azzal, hogy kiterjed fontos fejlesztési kérdésekre és más világméretű kihívásokra, továbbá hozzásegíthet az egyéni jogok és szükségletek kielégítéséhez;
- F. mivel a javulás ellenére – az EU esetében is – a közvetlen és közvetett támogatások a mezőgazdasági termékek esetében a fejlődő országokban továbbra is negatívan hatnak az élelmiszerbiztonságra és életképes mezőgazdaság kialakulására;
- G. mivel az EU elkötelezett azon ENSZ-célkitűzés végrehajtása mellett, mely szerint 2015-re a bruttó nemzeti jövedelem (GNI) 0,7%-át fordítják hivatalos fejlesztési támogatásra (ODA);
- H. mivel az Európai Unió Bíróságának 2008. novemberi határozata szerint az Európai Beruházási Bank (EBB) műveleteinek a fejlődő országokban minden más gazdasági vagy politikai célt megelőzve a fejlesztésnek kell prioritást adniuk;
- I. mivel számos tanulmány rámutatott arra, hogy körülbelül évi 850 milliárd és 1 billió USA-dollár közötti összeg áramlik ki illegálisan a fejlődő országokból, ami súlyosan veszélyezteti a fejlődő országok adóbevételeit, és ennek következtében önálló fejlődésre való képességüket;
- J. mivel a változtatási programnak (COM(2011)0637) az uniós fejlesztési támogatások szintjének emelésére irányuló célkitűzése tartalmazza, hogy a fejlesztés, a demokrácia, az emberi jogok, a jó kormányzás és a biztonság kérdése szorosan kapcsolódnak egymáshoz;
- K. mivel a közbeszerzések a világ GDP-jének 19%-át teszik ki, vagy más szavakkal az EU és tagállamai által folyósított fejlesztési támogatások majd negyvenszeresét adják; mivel ennek folytán hatalmas lehetőség rejlik bennük ahhoz, hogy fenntartható kormányzati politikák kialakításának eszközei lehessenek mind az EU-ban, mind a fejlesztési támogatásban részesülő országokban;
- L. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy az alultápláltság a becslések szerint évente 2,6 millió gyermek halálát okozza, és – megoldás hiányában – a következő 15 évben közel félmilliárd gyermeket fenyeget állandó életveszéllyel; mivel a világban az iskolába még nem járó gyermekek mintegy egyharmadának testsúlya jelenleg elmarad a kívánatostól (korukhoz képest túl könnyűek) vagy nem érik el a megfelelő magasságot (korukhoz képest túl alacsonyak); és mivel az alultápláltság az országok számára GDP-jük 2–4%-ára, az egyének számára pedig becslések szerint életkeresetük akár 11%-ára rúgó kiadással jár, miközben a táplálkozás terén léteznek olyan kipróbált költséghatékony megoldások, amelyek megalapozott beruházást jelentenének;
- M. mivel 2030-ra az energia- és vízszükséglet a várakozások szerint 40%-kal, az élelmiszer-szükséglet pedig 50%-kal növekszik, és mivel a népességnövekedés – valamint az, hogy a feltörekvő és fejlődő országokban a középosztály létszáma növekszik – óriási nyomás alá helyezi a természeti erőforrásokat, különösen a vizet, az energiát és a termőterületeket, valamint a környezetet;

- N. mivel a humán fejlődés és a humánbiztonság fogalma négy alapvető jellegzetességben osztozik: emberközpontú, többdimenziós, az emberi önmegvalósítást széles perspektívában vizsgálja, fő problémája a krónikus szegénység¹;
- O. mivel a Belügyi Főigazgatóság két új alapja és a fejlesztési együttműködési eszköz (DCI) új „Globális közjavak és kihívások” tematikus programjának migrációs és menekültügyi összetevője – a kinyilvánított prioritásoknak megfelelően – bár más megközelítésben, de hasonló tematikus területekre terjed ki;
- P. mivel a nyugat-európai etikai testületek által ma már elutasított klinikai tesztek olyan országokban, mint India, Kína, Argentína és Oroszország, a helyi etikai bizottságok elfogadják; mivel különösen a Helsinki Nyilatkozatban lefektetett etikai elveket – melyek a fejlődő országok szempontjából rendkívül fontosak – a vállalatok és a szabályozási hatóságok figyelmen kívül hagyják²;
- Q. mivel a kultúra valamennyi dimenzióját tekintve alapvető összetevője a fenntartható fejlődésnek, hiszen kézzel fogható és kézzel nem fogható örökségünk révén, a kreatív iparágak és a művészi kifejezésformák sokasága segítségével erőteljesen hozzájárul a gazdasági fejlődéshez, a társadalmi stabilitáshoz és a környezet védelméhez;
- R. mivel tanulmányok bizonyítják, hogy amennyiben a nők képzettséget szerezhetnek, jövedelemre tehetnek szert és az kezelhetik, ez számos jó eredménnyel jár: csökken az anyák és gyermekeik halandósági mutatója, javul a nők és a gyermekek egészségi állapota és táplálkozása, növekszik a mezőgazdaság termelékenysége, enyhíthető az éghajlatváltozás, lassul a népességnövekedés, fellendülnek a gazdaságok, megtörik a szegénységi ciklus³;
- S. mivel az infokommunikációs technológiák (ikt) alkalmasak lehetnek az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére, nem csupán azzal, hogy csökkentik saját üvegházhatású gázkibocsátásukat, hanem azzal is, hogy elősegíthetik más ágazatokban is a kibocsátás csökkentését, valamint azzal, hogy foglalkoznak a rendszerszintű változásokkal és a kívánttal ellentétes hatásokkal, így például a dematerializálás és az online szolgáltatások, a szállítás és az utazás kiváltása, ellenőrzést és irányítást segítő alkalmazások, az energiatermelés és -felhasználás nagyobb hatékonysága, termékfelelősségi rendszerek és az újrafeldolgozás révén;
- T. mivel az Európai Bizottság Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának (DAC) 2007. évi szakértői értékelése megállapítja, hogy „fontos a helyi kontextus függvényében a költségvetési támogatás megfelelő voltának helyes értékelése”;
- U. mivel az oktatás kulcsfontosságú lehet nem csak a környezet fenntarthatósága, az egészségügy és a gazdasági növekedés, valamint általában a millenniumi fejlesztési

¹ Sen, Amartya: „Why Human Security?” (A Tokióban 2000. július 28-án tartott „Nemzetközi Szimpozion a Humánbiztonságról” egyik előadása.)

² „Klinikai kísérletek a fejlődő országokban: Hogyan védhetők meg az emberek a nem etikus gyakorlatokkal szemben?” (Az Európai Parlament Uniók Külpolitikák Főigazgatóság által készített tanulmány)

³ Isobel Coleman: „The global glass ceiling: Why empowering women is good for business”, : *Foreign Affairs*, vol. 89, May/June 2010, 13-20. o.; UNFPA: „State of World Population 2009, Facing a changing world: women, population and climate”.

célok megvalósítása, hanem a béketeremtés szempontjából is; mivel az oktatásban – talán inkább, mint bármely más ágazatban – jelentkezhet a béke nagyon is szembeötlő hozadéka, amelytől a békemegállapodások fennmaradása függhet, amennyiben az oktatási rendszerek befogadóak és támogatják a kölcsönös megértés felé vezető magatartási formákat, a toleranciát és egymás tiszteletét, ezzel oly módon alakítva a társadalmakat, hogy azok kevésbé legyenek fogadókészek az erőszakos konfliktusokra,

A politikák fejlesztési célú koherenciájának működőképessé tétele

1. üdvözli a politikák fejlesztési célú koherenciája érdekében tett uniós erőfeszítéseket; hangsúlyozza, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája nem csupán jogi kötelezettség, hanem az elszámoltatható, átlátható, emberi jogokon alapuló és integrációra irányuló politikák lehetőséget kínálnak az EU-nak olyan egyenlőségen alapuló, fenntartható partnerségek kiépítésére a fejlődő országokkal, amelyek túlmutatnak a fejlesztési együttműködésen; hangsúlyozza továbbá, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciáját célként maguk elé tűző politikák révén a fejlődő országok kormányai és társadalmi esélyt és felelősséget kapnak ahhoz, hogy saját erőből érjenek el sikereket.
2. véleménye szerint a politikák fejlesztési célú koherenciáját az országok vagy régiók ahhoz való jogának elismerésére kell alapozni, hogy demokratikusan meghatározhatják saját, lakosságuk megélhetésének védelmét célzó politikáikat, prioritásaikat és stratégiáikat, az ENSZ-nek a gazdasági, szociális és kulturális jogokról szóló nemzetközi egyezségokmányának megfelelően;
3. üdvözli a vállalatok társadalmi felelősségére vonatkozó új politikáról szóló bizottsági javaslatban a 2011–2014-es időszakra megjelölt nyolc cselekvési területet; hangsúlyozza a vállalati társadalmi felelősségvállalás kötelezettségeinek valamint annak fontosságát, hogy a munkaadókat ösztönözzék a jelenleg hatályos jogszabályi rendelkezéseknél nagyra törőbb szociális normák alkalmazására, ideértve egy különleges megjelölés például szociális címke kialakításának és megszerzésének lehetőségét; felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a tagállamokat e kötelezettségek végrehajtásának gondos ellenőrzésében és a jogi végrehajtás biztosításában, valamint támogatja, hogy a vállalatok társadalmi felelősségvállalásáról szóló jövőbeli kezdeményezésben jelenjenek meg a politikák fejlesztési célú koherenciájával kapcsolatos kötelezettségek, továbbá a vállalatok társadalmi felelősségvállalásával kapcsolatban támogatja a kötelező érvényű normákat;
4. hangsúlyozza, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája nem csak technikai kérdés, hanem elsősorban politikai felelősség, valamint hogy az Európai Parlamentnek – társjogalkotó és demokratikusan megválasztott intézmény lévén – alapvető feladata, hogy a kötelezettségvállalásokat konkrét politikákra váltsa;
5. ragaszkodik ahhoz, hogy továbbra is a fejlesztési politikáról szóló európai konszenzus – benne a politikák fejlesztési célú koherenciája fogalmának meghatározásával – maradjon az EU fejlesztési politikája elvi kerete, és a „változtatási program” összefüggésében történő bármely felülvizsgálatára vagy cseréjére csak a létrehozásáért felelős intézmények jóváhagyásával kerülhet sor;
6. megismétli, hogy a változtatást célzó programon alapuló 11. EFA kontextusában bármely politikai irányváltásnak összhangban kell lennie a Cotonou-i Megállapodás

szellemével és betűjével;

7. hangsúlyozza, hogy a minden területen érvényesülő átláthatóság a politikák fejlesztési célú koherenciájának megvalósítása szempontjából az eszközrendszer része, mivel nem csak elejét veszi a szándéktalan koherenciahiánynak, hanem érdekütközések esetén is hatékony;
8. felszólít strukturált éves találkozók tartására az uniós tagállamok nemzeti parlamentjeinek képviselői és az Európai Parlament között, a fejlesztési segélyezésre fordított kiadások konzisztenciájának biztosítása érdekében;
9. rámutat az tudásépítés és a szakértelem fontosságára a politikák fejlesztési célú koherenciájának bonyolult kérdése kapcsán; ezért kéri a Bizottságot, hogy tegyen intézkedéseket annak érdekében, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciájával kapcsolatos kérdések kerüljenek a Kutatási Főigazgatóság némely programjának középpontjába; továbbá ajánlja fejlesztéskutatási stratégia kidolgozását és előmozdítását a Kutatási Főigazgatóság és kutatással foglalkozó más főigazgatóságok, valamint a Bizottsághoz nem tartozó, külső érintett testületek – pl. az OECD vagy a Világbank – bevonása céljából;
10. hangsúlyozza, hogy a politikák Unión kívüli gazdasági, környezeti és társadalmi hatásaival kapcsolatos – a 2009. évi hatásértékelési útmutatóban megfogalmazott – kérdésekre a Bizottság hatásértékeléseiben, valamint az Európai Parlament által készített hatásértékelésekben választ kell adni; kéri továbbá, hogy a Bizottság a hatásértékeléseket még a szóban forgó szakpolitikai javaslat előtt készítse el annak érdekében, hogy a civil társadalmi szervezetek és más érintettek részt vehessenek a folyamatban, ekképpen is hozzáadott értéket teremtve a kapacitások növelésével;
11. hangsúlyozza, hogy a Bizottság hatásértékelést végző testületének és a Parlament által felállítandó hasonló testületnek megfelelő szaktudásra van szüksége a fejlesztési politikák terén ahhoz, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája szempontjából felelősségteljesen ellenőrizhesse a hatásértékelések minőségét;
12. javasolja, hogy adott esetben az uniós szakpolitikák felülvizsgálata és utólagos értékelése során térjenek ki a politikák fejlesztési célú koherenciájára is; úgy véli, hogy az EFA vagy a fejlesztési együttműködési eszköz (DCI) révén végrehajtott programok bármiféle értékelése során ki kell térni a politikák fejlesztési célú koherenciájára gyakorolt hatások értékelésére is;
13. üdvözli, hogy a dán elnökség munkaprogramjában a politikák fejlesztési célú koherenciájával kapcsolatban konkrét kötelezettségvállalások szerepelnek, és kéri, hogy a következő elnökségek kövessék ezt a példát;
14. üdvözli a Bizottságnak a politikák fejlesztési célú koherenciájáról szóló 2011. évi – harmadik – kétéves jelentését, de egyetért a Tanáccsal abban, hogy előrehaladásról szóló következő jelentésekhez független értékelést is csatolni szükséges, amelyben szerepelniük kell a szakpolitikai inkohérenca mennyiségi és minőségi következményeinek és költségének is; javasolja, hogy a következő jelentések tartalmazzák az országos szintű párbeszéd politikák fejlesztési célú koherenciájával kapcsolatos eredményeinek átfogó áttekintését is abból a célból, hogy a fejlődő országok polgárainak véleménye is hangot kapjon;

15. felhívja a tagállamokat és nemzeti parlamentjeiket, hogy támogassák a politikák fejlesztési célú koherenciáját kötelező határidőket tartalmazó külön munkaprogram révén, ekképpen javítva a politikák fejlesztési célú koherenciájára irányuló európai programot;
16. egyetért a Bizottsággal abban, hogy a politikák fejlesztési koherenciájára vonatkozó következő folytatólagos munkaprogram előkészületei során szélesebb körű párbeszédre van szükség az Európai Külügyi Szolgálattal, illetve a tagállamokkal és minden érintett féllel, így például a nem kormányzati és a civil társadalmi szervezetekkel; egyetért abban, hogy kevesebb mutató használata – pontosabb és jobb nyomon követés mellett – működőképesebb keretrendszert és könnyebb nyomon követést eredményez;
17. felkéri a főképviselőt és az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ), hogy szilárdítsák meg a politikák fejlesztési célú koherenciájának megvalósításában játszott jelentős szerepüket;
18. javasolja, hogy tegyék a politikák fejlesztési célú koherenciáját az EKSZ és a küldöttségek számára elsődleges célkitűzéssé a civil társadalmi szervezetekkel, a helyi parlamentekkel és más érintett felekkel folytatott politikai párbeszéd további erősítése révén, azáltal, hogy felkérik őket az inkonzisztenciára vagy a koherenciára vonatkozó bizonyítékok gyűjtésére, a programdokumentumok politikák fejlesztési célú koherenciájára vonatkozó részeinek javításával és működőképessé tételével, illetve az EKSZ minden új alkalmazottjának szóló képzési program – a DG DEVCO részvételével történő – kidolgozása révén, hogy képesek legyenek jobban megérteni és alkalmazni a politikák fejlesztési célú koherenciáját; rámutat, hogy e feladat végrehajtásához megfelelő forrásokat kell biztosítani a küldöttségek és a vezetési pontok számára;
19. kiemeli, hogy az európai uniós küldöttségek központi szerepet játszanak a költségvetési támogatás tervezésében és kezelésében, és hogy ennek megfelelően kell forrásokat biztosítani számukra;
20. újfent rámutat az AKCS–EK partnerségi megállapodás 12. cikkének kiemelkedő fontosságára és a Bizottság ama kötelezettségére, hogy rendszeres tájékoztatást nyújtson az AKCS-csoport titkárságának azokról a javaslattervezetetről, amelyek érinthetik az AKCS-államok érdekeit; felkéri továbbá a Bizottságot, hogy tájékoztassa az Európai Parlamentet, amennyiben az említett eljárásra sor kerül;
21. üdvözli a Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy elmélyíti a politikák fejlesztési célú koherenciájának területén az Európai Parlamenttel és a nemzeti parlamentekkel folytatott együttműködést, növelve az ide vonatkozó véleménycserék számát és segítve őket a politikák fejlesztési célú koherenciájának uniós szintű előmozdításához szükséges specifikus elemzési képesség megszerzésében; javasolja, hogy a nemzeti parlamentek, az Európai Parlament és a Bizottság közötti véleménycserékre strukturált éves találkozók formájában kerüljön sor, a feladatok ellenőrzésére vonatkozó, pontosan meghatározott célkitűzések mentén, a politikák fejlesztési célú koherenciájának uniós szintű erősítésének szándékával;
22. véleménye szerint a fenntartható fejlődésre vonatkozó átfogó uniós célok eléréséhez szükség van a közbeszerzések hatékony felhasználására, s ezért a közbeszerzésekről

szóló jövőbeli irányelvekben a fenntarthatóságot mint kritériumot a teljes közbeszerzési folyamat során figyelembe kell venni.

Az öt kiemelt területre vonatkozó specifikus ajánlások

Kereskedelem

23. üdvözlí, hogy a Bizottság „Kereskedelem, növekedés és fejlődés – A leginkább rászoruló országokra szabott kereskedelmi és beruházási politika kialakítása” című közleményében kötelezettséget vállal a kistermelők és a tisztességes, organikus és etikus kereskedelmi kezdeményezések támogatására; ugyanakkor sajnálja az arra vonatkozó kötelezettségvállalás hiányát, hogy a méltányos kereskedelem elveit beépítsék valamennyi uniós politikába;
24. sajnálatát fejezi ki, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája szempontjából nem volt célravezető a Bizottság által általánosságban a kereskedelemről, illetve a kereskedelemről és a fejlesztésről elkészített két különálló jelentés közzététele;
25. sajnálja, hogy az egy főre jutó GDP képezi a az általános preferenciarendszer egyetlen támogathatósági kritériumát, mivel ez ellentétes lehet az EU fejlesztési célkitűzéseivel; emlékeztet „A GDP-n innen és túl – a haladás mérése változó világunkban” című 2011. június 8-i állásfoglalására¹, amely hivatkozik a humán fejlettségi mutatóra;
26. emlékeztet az európai partnerségi megállapodásokkal összefüggő ellentmondásokra, nevezetesen: a). hogy egyes országokat a megállapodás aláírására sürgettek még azelőtt, hogy a pontos feltételeket közösen megállapították volna, b) hogy a Bizottság javasolja 18 ország törlését a piacra jutásról szóló rendelet I. mellékletéből, és c) hogy a tárgyalások során az emberi jogi kérdéseket nem kezelik megfelelő módon;
27. véleménye szerint az OECD multinacionális vállalatokra vonatkozó iránymutatásait kötelező normaként kellene alkalmazni az üzleti és ipari beruházásokról szóló uniós beruházási szerződésekben, gondoskodva róla, hogy a beruházási szerződések tartalmazzanak az átláthatóságra és a jogellenes tőke mozgásokra vonatkozó szakaszokat, továbbá ezekben a szerződésekben rögzíteni kellene a vállalatok környezetvédelmi és szociális kérdésekkel kapcsolatos kimerítő beszámolási kötelezettségét; rámutat, hogy a beruházási megállapodások révén erősíteni kellene a kormányok arra vonatkozó jogait és kötelezettségeit, hogy a környezetvédelemhez hasonló érzékeny területeken szabályozhassák a gazdasági tevékenységeket, valamint a szélesebb közérdek javára és a jövőbeni nemzedékek hosszú távú érdekeire tekintettel elősegíthessék a tisztességes munkát;

Mezőgazdasági és halászati politika

28. sajnálja, hogy a legkevésbé fejlett országoknak juttatott uniós kereskedelmi támogatások szintje 2010-ben 16%-ra csökkent (1,7 milliárd euróra a nem e legkevésbé fejlett országoknak juttatott 8,7 milliárd euróval szemben), míg ez a szám 2009-ben 22% volt²; felhívja a Bizottságot, hogy nyújtson tájékoztatást az Európai

¹ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0264.

² Európai Bizottság, „A fejlesztésfinanszírozás elszámoltathatóságáról szóló 2011. évi uniós jelentés” (2012. július 9.).

Parlamentnek az EFA által kereskedelmi támogatás címén éves és/vagy többéves szinten juttatott összegekről;

29. javasolja a Bizottságnak, hogy nemzetközi szinten hozzon létre új ösztönzőt a fenntartható közbeszerzés érdekében, a közbeszerzésről szóló irányelvek felülvizsgálatának eredményeképpen kialakítandó keret pedig biztosítsa az ajánlatkérők számára annak szakpolitikai lehetőségét, hogy kellő tájékozottság birtokában fejlesztéspárti közbeszerzéseket bonyolíthassanak le;
30. felhívja a Bizottságot, hogy a WTO-ban tevékenyen támogassa egyes adományozók arra vonatkozó javaslatát, hogy a kereskedelem támogatását célzó kezdeményezés körének szűkebbre vonásával tegyék azt ellenőrizhetőbbé és hatékonyabbá, a hatékonyság növelése érdekében előtérbe helyezve a kereskedelem és a fejlesztés kapcsolatának kulcselemeit, ezzel véve elejét a gyanakvásnak és biztosítva az adományozók további támogatását;
31. felhívja a figyelmet rá, hogy közzétették a harmadik országok felé irányuló felülvizsgált szellemi tulajdon-jogi stratégiát, melynek fejlesztési szempontból biztosítani kell a gyógyszerekhez való megfelelő hozzáférést, a gyógyszeripari kutatás számára pedig hatékony ösztönzőket kell létrehoznia a TRIPS-megállapodás által biztosított rugalmasság kihasználása révén (megfelelő esetekben, például egészségügyi vészhelyzetben), valamint összeegyeztethetővé kell tenni a „gyógyszerezéshez való megfizethető hozzáférést” célzó párhuzamos menetrenddel; hangsúlyozza továbbá, hogy ebben az összefüggésben igen fontos az élelmiszer-biztonsági menetrenddel való kapcsolat, így például gondoskodni kell a növényi változatosság védelméről és el kell ismerni a különféle mezőgazdasági rendszerek és a hagyományos vetőmag-utánpótlási rendszerek fontosságát;
32. javasolja olyan kedvezményes kereskedelmi szabályok alkalmazását, amelyek bővítik a zöld mezőgazdasági technológiák átadását a WTO és a fejlődő országokkal kötött kétoldalú kereskedelmi megállapodások keretében;
33. üdvözli a tisztességes kereskedelemmel foglalkozó fókuszcsoporthoz 2010. évi létrehozását a Kereskedelmi Főigazgatóság fenntartható fejlesztéssel foglalkozó részlegén belül, amely a tisztességes kereskedelemben érdekelt tevékenységeket koordinálja, s amelynek létrehozása fontos példája annak, hogy az EU kereskedelmi és fejlesztési politikája miképpen válhat koherensebbé és miképpen támogathatja kölcsönösen egymást;
34. rámutat, hogy az EU és a fejlődő országok közötti tisztességes kereskedelemhez hozzátartozik a fejlődő országokból származó erőforrásokért és mezőgazdasági termékekért fizetett tisztességes ár is, azaz olyan ár, amely tükrözi a belső és külső költségeket, miközben biztosíthatók az ILO által a munkakörülményekre kidolgozott alapvető munkaügyi szabványok, valamint a környezetvédelem;
35. ismételten felhív az ásványi és más erőforrásokkal kapcsolatos konfliktusok problémájának hatékony kezelésére a fejlődő országokban, ahol ezek következtében több milliónyian veszítették életüket vagy váltak földönfutóvá;
36. úgy vélekedik, hogy a fejlődő országoknak védelmezniük kell gazdaságukat és – Európához hasonlóan – szelektíven kell megnyitniuk piacaikat;

37. kéri a Bizottságot, hogy erőteljesebben integrálja a nemzetközileg elismert munkaügyi és környezeti normákat olyan eszközeibe, mint az EFA és a szabadkereskedelmi megállapodások;
38. üdvözli, hogy az EU elismerte a mezőgazdasági kistermelők jelentőségét az éhezés elleni küzdelemben, és hogy az élelmiszer-biztonsági menetrendben elsőbbséget kaptak az alkalmazkodást célzó intézkedések; hangsúlyozza, hogy különösen fontos a női kistulajdonos gazdálkodók támogatása;
39. emlékeztet arra, hogy a fejlesztéssel kapcsolatos kérdéseket be kell építeni az európai uniós agrárpolitika teljes döntéshozatali folyamatába, és felszólít a cukorjegyzőkönyvet kísérő intézkedésekhez (SPAM) hasonló kísérő intézkedések meghozatalára, amennyiben ez szükségessé válik;
40. ismételten felszólít az uniós mezőgazdasági és kereskedelmi politikák rendszeres és független elemzésére és értékelésére, különös figyelemmel a helyi és kistulajdonos gazdálkodókra gyakorolt hatásokra, felhasználva az EU-val partneri kapcsolatban lévő fejlődő országok kormányai, gazdálkodói szervezetei, civil társadalmi szervezetei és más érdekelt felei által szolgáltatott bizonyítékokat;
41. sürgeti az EU-t, hogy erősítse meg az EU és az AKCS-országok közötti szállítói láncokat, valamint támogassa az AKCS-országokon belüli szállítói láncok megerősítését, mivel a két piac kölcsönös függésben fejlődik; javasolja az olyan modern piacirányítási eszközök alkalmazásának támogatását a fejlődő országokban, mint az átláthatósági intézkedések, a kapacitásépítés, a műszaki szabályozás vagy a szerződésekkel kapcsolatos tárgyalásokra vonatkozó segítségnyújtás, pl. az EU–Afrika közös stratégia keretében;
42. javasolja transznacionális ikerintézményi partnerség létrehozását a Natura 2000 területek és a harmadik országokban lévő hasonló mezőgazdasági-ökológiai igazgatási területek között a következő célokkal: a) az e területeken alkalmazott irányítási szaktudás megosztása a helyi hatóságok, helyi vezetők és helyi gazdálkodói közösségek között annak biztosítás érdekében, hogy a jövőben az irányítás mind ökológiai, mind gazdasági szempontból fenntartható és gyakorlatias módon működjék; b) kapacitásépítés e területek üzleti láncolatai gazdasági életképességének összefűzése révén, az e területek fenntartható élelmiszer-biztonságához való hozzájárulás érdekében, és c) kutatások lebonyolítása a mezőgazdasági sokféleség és a biodiverzitás védelmének támogatása céljából, az értékes és fenyegetett fajok és élőhelyek hosszú távú fennmaradásának biztosítása érdekében; javasolja továbbá a Natura 2000 területek és harmadik országok hasonló területei számára transznacionális ikerkapcsolati központ létrehozását a tudásanyag elsajátítása és továbbfejlesztése céljából;
43. hangsúlyozza, hogy az efféle változásokra vagy egyenértékű alternatív behozatali szabványok alkalmazására vonatkozó információk időben történő továbbítása kulcsfontosságú a fejlődő országok számára, mivel elősegíti a hosszú távú tervezést és a minőség alapú versenyképesség elérését;
44. felhívja a Bizottságot, hogy dolgozza ki a táplálkozás integrált megközelítését és állítson fel célzott vagyonalapot az alultápláltság problémájának kezelésére a fejlődő országokban, valamint mozgósítsa a szükséges forrásokat az alapvető segélyszállítmányok helyszínre juttatása érdekében, amivel igen nagy mértékben

megelőzhető lenne az alultápláltság – elsősorban a fogantatás és a kétéves kor közötti kritikus 1000 napos időszakban –, az optimális táplálás és a gondozási ismeretek ösztönzésével együtt, beleértve a fertőzött víztől védő anyatejes táplálást, a gyermekek változatos ételmezését, az alapvető élelmiszerekkel és vitaminokkal való ellátás megerősítését; úgy véli, hogy egy ilyen vagyonalap lehetővé tenné a Bizottság és a tagállamok, valamint esetlegesen egyéb adományozók forrásainak egybegyűjtését és megtöbbszörözését, és láthatóbbá tenné az EU emberéletek megmentésére irányuló tevékenységét;

45. sajnálja, hogy évente csupán körülbelül 418 millió eurót, vagyis a Bizottság fejlesztési segélyekre szánt 12 milliárd eurós teljes költségvetésének mintegy 3,4%-át fordítják közvetlen ételmezési fellépésekre; úgy véli, hogy az alultápláltság elleni erőfeszítéseknek multidiszciplináris jellegűnek kell lenniük, és több érdekelt bevonásával kell megvalósulniuk az érintett országok nemzeti prioritásainak függvényében;
46. úgy véli, hogy a halászati termékek uniós piacának mérete, valamint az európai uniós lobogó alatt hajózó és európai uniós tulajdonban álló hajók által végzett tevékenységek földrajzi kiterjedtsége nagy felelősséget ró az Unióra annak biztosítása tekintetében, hogy ezek a tevékenységek ökológiai és társadalmi fenntarthatóság szempontjából azonos normákra épüljenek uniós vizeken belül és kívül; megállapítja, hogy e koherenciához magán a Bizottságon belüli, valamint a Bizottság és az egyes tagállamok kormányai közötti koordinációra van szükség;
47. megismétli, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciájának javítása érdekében a halászati megállapodásokra vonatkozó tárgyalásokat a szerződő ország halászati ágazatának megfelelő fejlesztésére vonatkozó prioritásokra kell alapozni; rámutat, hogy a partnerségi megállapodások alapján történő kifizetéseknek összhangban kell állniuk a fejlesztési célokkal, a partnerségi megállapodások hatásait pedig az EU-nak szorosan figyelemmel kell követnie;
48. véleménye szerint a politikák fejlesztési célú koherenciája erősíthető lenne azzal, ha a) a Halászati és a Fejlesztési Főigazgatóság együttesen lenne felelős a halászati partnerségi megállapodásokért; b) ha alkalmaznák a FAO felelős halászatra vonatkozó magatartási kódexében, a politikák fejlesztési célú koherenciája tekintetében vállalt uniós kötelezettségek között és az EU–AKCS Cotonou-i Megállapodásban rögzített vonatkozó elveket; c) ha valamennyi halászati partnerségi megállapodásba beillesztenék az emberi jogokra vonatkozó, a korrupcióellenes és elszámoltathatósági kötelezettségeket, és d) ha garantálnák, hogy a halászati partnerségi megállapodások összhangban legyenek a szegénység csökkentésére és a humán fejlesztésre irányuló – az EU ország- és regionális stratégiai dokumentumaiban megfogalmazott – célkitűzésekkel vagy járuljanak hozzá azokhoz;
49. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országokban található halforrásokhoz való hozzáférésnek nemcsak az ENSZ Tengerjogi Egyezményének az élőforrások hasznosításáról szóló 62. cikkét, hanem a tengerparttal nem rendelkező államok jogairól szóló 69. és a földrajzilag hátrányos helyzetű államok jogairól szóló 70. cikkét is tiszteletben kell tartania, különösen a helyi lakosság táplálkozási és társadalmi-gazdasági szükségletei tekintetében;
50. javasolja, hogy – összhangban az ENSZ Közgyűlésének a regionális halászati

gazdálkodási szervezetekről szóló 2006. évi határozatával – a Bizottság kapjon egyértelmű felhatalmazást arra, hogy az említett szervezetekkel tárgyalásokat folytathasson a tengeri környezet megőrzése és a fenntartható halászati tevékenységek előmozdítása érdekében;

51. véleménye szerint a regionális halászati gazdálkodási szervezetekben résztvevő országoknak juttatandó halászati lehetőségek bármiféle elosztási rendszerének tekintettel kell lennie arra, hogy a fejlődő államok legitim joga és érdeke saját halászatuk fejlesztése; ragaszkodik hozzá, hogy az EU utasítsa el az átruházható halászati koncessziók rendszerének bevezetését a regionális halászati gazdálkodási szervezeteken belül, mivel az veszélyeztetné a fejlődő országokban a halászatból élő lakossági csoportok megélhetését és jólétét;
52. kitart amellett, hogy az Unió fejlesztési politikáját az ENSZ-en és az egyéb illetékes nemzetközi szervezeteken belül elfogadott kötelezettségvállalások keretein belül kell végrehajtani, valamint hogy a halászatnak a fejlesztéshez történő hozzájárulását az Unió külső fellépéseinek alapelvei és célkitűzései keretében kell megvalósítani, hozzájárulva az uniós fejlesztési politika legfőbb célkitűzéséhez, azaz a fejlődő országokban a szegénység csökkentéséhez és végső esetben felszámolásához;
53. úgy véli, hogy az Uniónak a halászat terén hozzá kell járulnia a fejlesztéshez, támogatva a többletállomány lehalászásának elvét és az Egyesült Nemzetek Tengerjogi Egyezményében meghatározott egyéb szabályokat, valamint a FAO felelősségteljes halászatra vonatkozó magatartási kódexének és a halászati erőforrások védelméről és kezeléséről szóló megállapodásának globális szintű betartását;
54. hangsúlyozza, hogy a halászati politika célkitűzéseit az átláthatóság, valamint az Unió többi célkitűzésével való összhang elveinek megfelelően kell végrehajtani, a fejlődésre gyakorolt hatásukat pedig meg kell tervezni, fel kell mérni és értékelni kell, továbbá rendszeres és szisztematikus jelleggel demokratikus ellenőrzés alá kell vonni;
55. egyértelművé kívánja tenni, hogy a halászati együttműködési megállapodásoknak, valamint az Európai Unió fejlesztési együttműködési megállapodásaiban és kereskedelmi megállapodásaiban található halászati vonatkozású rendelkezéseknek hozzá kell járulniuk ahhoz, hogy a halászat az Európai Unió és partnerei számára társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi szempontból fenntartható tevékenység legyen;
56. sajnálatosnak tartja, hogy a halászati partnerségi megállapodások célkitűzéseinek jelentős része nem valósult meg; különösen sajnálja, hogy a tudományos és műszaki együttműködés, valamint a fejlődő országok halászati ágazatának (és kapcsolódó iparágainak) fenntartható fejlődéséhez nyújtott támogatás területén gyenge eredmények születtek; úgy véli, hogy ezeken a problémákon a politikák közötti koherenciával, valamint nemzetközi halászati irányítással lehetne segíteni;
57. hangsúlyozza, hogy az Uniónak gondoskodnia kell arról, hogy a közös halászati politika jelenlegi reformja érvényesüljön a fejlődő országok felé tett kötelezettségvállalásában, mely egyrészt a millenniumi fejlesztési célok elérésének, másrészt az élelemhez való, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában elismert alapvető emberi jog elismerésének támogatását célozza;

58. kéri a Bizottságot, hogy általában külső fellépéseiben, konkrétan pedig a halászati partnerségi megállapodásokban támogassa a jó kormányzást és az átláthatóságot, és teremtsen meg annak feltételeit, hogy a fejlődő harmadik országok halászati politikáikat ugyanazokra az iránymutatásokra és fenntarthatósági normákra tudják alapozni, mint hogy döntéseiket a tudományos jelentések és hatásvizsgálatok alapján tudják meghozni, valamint olyan többéves terveket tudjanak kidolgozni, amelyek lehetővé teszik a legnagyobb fenntartható hozamnak megfelelő kiaknázást; a halászat és az akvakultúra területén külön támogatást tudjanak nyújtani a kisüzemi halászatoknak, valamint az ezektől függő településeknek; támogatni tudják a szelektív halászatot, a flottakapacitásnak az erőforrásokhoz történő igazítását, valamint a felelősségteljesebb halászati gyakorlatokat; a visszadobásokat fokozatosan csökkenteni tudják, végül pedig teljesen felszámolják; erőfeszítéseket tegyenek a jogellenes, nem bejelentett és szabályozatlan halászat elleni küzdelem érdekében; javítani tudják a munkahelyeken a biztonsági feltételeket és a jólétet; védeni tudják a biológiai sokféleséget és a környezetet, valamint küzdeni tudjanak az éghajlatváltozás ellen; javíthatják a termékminőséget, valamint azok piacra dobásának körülményeit; illetve támogatni tudják a halászat, az akvakultúra és a kapcsolódó iparágak területén a fenntarthatóbb tevékenységre irányuló kutatást és innovációt;
59. hangsúlyozza, hogy halászati partnerségi megállapodások és az azoknak köszönhetően fejlődésnek indult iparágak hozzájárulnak a harmadik országok fejlődéséhez, és támogatják, hogy azok a jövőben kiaknázhassák saját erőforrásaikat;
60. határozottan kitarthat, hogy az Unió és tagállamai a harmadik országokkal fenntartott kapcsolataikban és a nemzetközi szervezetekben folytatott tevékenységük során hozzá kell járulniuk ahhoz, hogy a fejlődő országok társadalmi és kormányai képesek legyenek olyan fenntartható halászati politikák kidolgozására, végrehajtására és ellenőrzésére, melyek megerősítik élelmezésbiztonságukat és hozzájárulnak fejlődésükhöz;
61. szorgalmazza olyan modellek együttes kialakítását, amelyek célkitűzéseket, fellépéseket és mutatókat tartalmaznak, és amelyekkel – a partnerség szellemében – jobban nyomon követhető a pénzeszközök felhasználása; hangsúlyozza, hogy a nyomon követés részeként a harmadik országokkal együttműködve korrekciós eljárásokat is el kell fogadni, valahányszor a célkitűzésektől való eltérést állapítanak meg;
62. üdvözli, hogy az Unió globális szinten példát mutatott az átláthatóság terén, amikor közzétette halászati partnerségi megállapodásainak feltételeit; sürgeti a Bizottságot, hogy továbbra is legyen nyitott, és az Aarhusi Egyezmény alapelveit tiszteletben tartva biztosítsa, hogy e megállapodások értékelése is elérhető legyen a nyilvánosság számára annak érdekében, hogy a helyi parlamentek, a civil társadalom és az egyéb érdekelt felek hatékonyan ellenőrizhessék e megállapodások végrehajtását és hatásait;
63. felhívja a figyelmet annak jelentőségére, hogy átlátható és naprakész tudományos adatok álljanak rendelkezésre a halállományokra, az Unió halászati megállapodásai mellett valamennyi halászati megállapodásra, valamint az egyes országok vizein alkalmazott általános halászati erő kifejtésre vonatkozóan; úgy véli, hogy a tudományos értékelésnek meg kell előznie a megállapodások aláírását, vagy legalább azoknak hozzá kell járulniuk az adatok feldolgozásához;

64. felhívja a figyelmet a jogellenes, nem bejelentett és szabályozatlan halászat problémájára; emlékeztet rá, hogy sok hajó nem tesz megfelelően jelentést a fogásairól és nem esik át ellenőrzésen, valamint hogy a hajók által közölt adatokat nem ellenőrzik, a kifogott fajokat pedig nem azonosítják egyértelműen; úgy véli, hogy az Uniónak módjában áll, és kötelessége is hatékonyabban hozzájárulni ezeknek a problémáknak a megoldásához; sürgeti a Bizottságot, hogy valamennyi nemzetközi kapcsolatában támogassa a lobogó szerinti állam felelősségének elvét, amely a nemzetközi jog alapját képezi, és amely alapvető fontosságú a jogellenes halászatra vonatkozó rendelet hatékony végrehajtása szempontjából;
65. szorgalmazza, hogy a halászati partnerségi megállapodásokat jobban hangolják össze a fejlesztési politika keretében meglévő eszközökkel, különösen az Európai Fejlesztési Alappal, valamint a fejlődő országok uniós piacokhoz való hozzáféréseinek feltételeivel;
66. hangsúlyozza, hogy a halászati együttműködés közvetlenül hozzájárulhat Földünkön a halászatból és az ahhoz kapcsolódó tevékenységektől függő 150 millió ember megélhetéséhez;

Éghajlatváltozás és energia

67. emlékeztet arra, hogy több figyelmet kell fordítani az uniós éghajlat-változási politikák és az uniós fejlesztési politikák közötti szinergiák maximalizálására, különösen az alkalmazott eszközök tekintetében, valamint a fejlesztés és/vagy az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodás tekintetében tapasztalható közvetett előnyökre vonatkozóan.
68. hangsúlyozza, hogy a fenntartható fejlődéssel, és ezen belül többek között az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos oktatásba történő beruházás olyan terület, amelyben a fejlesztési támogatás egyszerre több célkitűzést is kielégít, különösen, ha a célcsoport nőkből áll;
69. úgy gondolja, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem során a strukturális okokkal kell foglalkozni, és az éghajlatváltozással kapcsolatban rendszeres kockázatértékelésre szólít fel, amely kiterjed a politikai tervezés és a döntéshozatal valamennyi aspektusára, beleértve a kereskedelmet, mezőgazdaságot, élelmiszer-biztonságot stb.; kéri, hogy ezen elemzés eredményét használják fel egyértelmű és egységes országstratégiai és regionális stratégiai dokumentumok elkészítéséhez, valamint az összes fejlesztési program és projekt kidolgozásakor is;
70. kéri, hogy fordítsanak külön figyelmet az éghajlatváltozásból eredő károkat elszenvedő kistulajdonos mezőgazdasági gazdálkodók és állattenyésztők sajátos szükségleteire valamennyi politikában és megállapodásban, az élelmiszer-előállítás forrásaihoz – egyebek mellett a termőföldre, a vízhez, a mobilitáshoz – való hozzáférést esetlegesen érintő korlátozások vagy csökkentések esetében;
71. ismételten felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos politikák, programok és projektek tervezése, végrehajtása és értékelése során gyűjtsenek országok és nemek szerint lebontott adatokat az éghajlatváltozás egyes nemekre nézve specifikus hatásainak hatékony értékelése és kezelése érdekében, valamint dolgozzanak ki útmutatót az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról,

körvonalazva mindazon szakpolitikákat, amelyek a nők védelmét szolgálják és egyben képessé teszik őket arra, hogy megbirkózzanak az éghajlatváltozás hatásaival;

72. üdvözli a 2011/2012. évi európai fejlesztési jelentésben foglalt javaslatokat, amelyek az integrált és ökoszisztéma-alapú víz-, energia- és földgazdálkodással foglalkoznak, mivel ez a három erőforrás kulcsfontosságú a fejlesztés számára; kéri a Bizottságot, kövesse nyomon a jelentésben tett javaslatok sorsát; külön felhívja a figyelmet az uniós és globális kormányzásban tapasztalható súlyos hiányosságokra; továbbá hangsúlyozza, hogy az Unión belül is szükséges előrelépni a fogyasztás és a termelés terén a nagyobb fokú fenntarthatóság irányában;
73. javasolja, hogy az EU a fejlődő országokban támogassa az inkluzív és fenntartható víz-, energia- és földhasználatot érintő beruházásokat, innovatív megközelítéseket és a vállalatok működtetésére vonatkozó magas standardok előmozdítását; javasolja továbbá, hogy a változásra irányuló európai napirendben a fenntartható energiára és mezőgazdaságra helyezett hangsúly egészüljön ki vízgazdálkodást érintő fellépésekkel;
74. felkéri az Európai Bizottságot, hogy 2012 végéig tegye közzé a bioüzemanyagok társadalmi fenntarthatóságáról szóló jelentését és folytasson előzetesen párbeszédet az érintett közösségekkel és helyi nem kormányzati szervezetekkel; rámutat, hogy ez alkalmat jelent megfelelő módszertan előterjesztésére és az európai bioüzemanyag-célkitűzések által az ételmiszer-biztonságra, földtulajdonjogokra és egyéb fejlesztési kérdésekre gyakorolt teljes hatás feltérképezésére; emlékeztet rá, hogy a Bizottság irányelvjavaslatában szereplő ellenőrzés és jelentéstétel adott esetben alkalmat teremt – a tanulságokra építő – korrekciós intézkedések előterjesztésére;
75. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy garantálni kell, hogy az importált bioenergiát elfogadható munkakörnyezetben és a foglalkoztatási standardok alkalmazásával, valamint a helyi közösségek figyelembevételével állították elő;
76. támogatja a második és harmadik generációs – biomassza-melléktermékekből, hulladék- és maradványanyagokból történő – bioenergia-termelés további fejlesztését;
77. kéri a Bizottságot, vegye újra fontolóra a megújuló energiáról szóló irányelv megújuló forrásokból származó bioüzemanyagokra vonatkozó 2020-ig elérendő 10%-os célkitűzését, szigorú fenntarthatósági kritériumok alkalmazása mellett;
78. sürgeti a tagállamokat, hogy az európai kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS) árveréseiből származó jövedelmük jelentős részét 2013-tól kezdve fordítsák az éghajlatváltozással kapcsolatos tevékenységekre a fejlődő országokban;
79. sürgeti a Bizottságot, hogy javasoljon megfelelő, a politikák fejlesztési célú koherenciájához igazított módszertant a közvetett földhasználati változások hatásainak kiszámításához, aminek 2010 végéig kellett volna megtörténnie;

Biztonság

80. hangsúlyozza, hogy az európai uniós fegyverexport 2012-ben esedékes felülvizsgálatának átfogó információkon kell alapulnia a fejlesztési céloknak való megfelelés érdekében; rámutat, hogy a Tanács a katonai technológia és felszerelések kivitelének ellenőrzéséről szóló tizenharmadik éves jelentésének közzététele

kérdéseket vetett fel a nyújtott adatok megbízhatóságát és használhatóságát illetően;

81. felhívja a figyelmet a demokráciával és az emberi jogokkal kapcsolatos uniós ígéretre és feltételekre, amint ezeket az EU közvetlen szomszédságot érintő politikájának „többet többért” megközelítése rögzíti; hangsúlyozza, hogy ezek érvényesülése csak akkor biztosítható, ha más szakpolitikai terület vagy partnerországokkal közös fellépés nem gördít akadályt az emberi jogok, a humán biztonság és a demokrácia partnerországokban való erősítésének érdekében tett kezdeményezések útjába;
82. újfent emlékeztet rá, hogy a fegyverexport kormányközi kérdés, és ebben az összefüggésben figyelemmel kell lenni a politikák fejlesztési célú koherenciájára; összefoglalóan úgy vélekedik, hogy annak eldöntése, hogy a fejlődő országokba irányuló fegyverexport engedélyezhető-e a „fenntartható fejlődés” kritériuma – azaz az összehangolt uniós és nemzeti fegyverkivitel-engedélyezési kritériumok 8. kritériuma – alapján, nehéz lehet amiatt, mert egyéb szakpolitikai megfontolások felülírhatják ezt a szándékot; ajánlja, hogy a tagállamok teljes egészében bocsássák rendelkezésre az e kritériummal kapcsolatban alkalmazott módszertanukat;
83. elismeri a fejlődés, a demokrácia, az emberi jogok, a jó kormányzás és a biztonság kölcsönös függését, amelyet a politikák fejlesztési célú koherenciájáról folytatott bármiféle vita során figyelembe kell venni;
84. véleménye szerint a humán biztonság és a fejlesztés fogalmait alapvetőnek kell tekinteni a biztonság és fejlesztés kapcsolatát tekintve, mivel mindkettő az egyénre összpontosít;
85. rámutat, hogy javítani kell a konfliktus utáni helyzetekben folyó békeépítés, humanitárius segélynyújtás és fejlesztési tevékenységek közötti koordinációt, „A segélyezés, a helyreállítás és a fejlesztés összekapcsolása” (LRRD) stratégiai keretrendszerével összhangban, a politikák fejlesztési célú koherenciája és a humánbiztonság elveinek megfelelően (ez utóbbit továbbra sem értékeli kellőképpen); emlékezteti a Bizottságot, hogy a Tanács 2009-ben felkérte a konfliktusos és instabil helyzetekre vonatkozó európai uniós cselekvési terv kidolgozására, és hogy az EU csatlakozott az instabil államokban való szerepvállalásról szóló új megállapodáshoz, amelyet a támogatások hatékonyságáról szóló puszani magas szintű fórumon fogadtak el;
86. hangsúlyozza, hogy mivel a Tanács hagyományos fegyverek kivitelével foglalkozó munkacsoportja az EU fegyverkivitelről szóló magatartási kódexéért felelős fő bizottság, elengedhetetlen a fejlesztési célkitűzések figyelembevétele e fórumon; felszólítja továbbá a Tanácsot, hogy a fegyverkivitelről szóló európai uniós magatartási kódexet ruházza fel kötelező jogi erővel;

Migráció

87. hangsúlyozza, hogy az „agyelszívás” komoly problémákat okozhat a fejlődő országokban, különösen az egészségügy területén; elismeri, hogy a fejlődő országokat sújtó agyelszívás strukturális okok és a „kényszerítő és vonzó tényezők” együttesének az eredménye; ezért kéri a Bizottságot, hogy kövesse nyomon a kékkártya-rendszer által a fejlődő országokra gyakorolt hatásokat és tegyen szükség esetén kiigazító

lépéseket; kéri továbbá a Bizottságot, hogy az egészségügyi személyzet nemzetközi toborzása terén mind a köz-, mind a magánszektorban népszerűsítse a WHO gyakorlati útmutatójának alkalmazását;

88. hangsúlyozza, hogy garantálni szükséges, hogy a mobilitási partnerségek összeegyeztethetők legyenek az emberi jogokra vonatkozó nemzetközi jogi kerettel; kéri az EU-t, hogy a fejlesztési segélyezés terén az EU és tagállamai ne alkalmazzák a migráció csökkentését célzó feltételeességet sem a két-, sem a többoldalú tárgyalások során;
89. hangsúlyozza, hogy a Menekültügyi és Migrációs Alap a külső dimenzió vonatkozásában maradéktalanul koherens a külső támogatást szolgáló eszközökkel és megfelel az EU fejlesztési céljainak; javasolja védintézkedések alkalmazását annak megakadályozása érdekében, hogy a tagállamok e finanszírozási lehetőséget csupán a fejlődő országokból kiinduló migráció megfékezése céljából vegyék igénybe;
90. az EU migrációs politikája tekintetében támogatja a migránsokat középpontba állító, az emberi jogokra alapozó megközelítést annak érdekében, hogy az EU tagállamai és a partnerországok tiszteletben tartsák, védelmezzék és kiteljesítsék valamennyi migráns emberi jogait, továbbá hogy migrációjuk alatt a migránsok képesek legyenek jogaikért kiállni; hangsúlyozza, hogy az emberi jogokra alapozó és migránsközpontú megközelítések hozzásegítenek a kényszerű migráció fő okainak – konfliktusok, éghajlatváltozás, munkanélküliség, szegénység – tényszerű feltáráshoz, és biztosítékaik annak, hogy az EU ezen kérdésekre megfelelő, a politikák fejlesztési célú koherenciáját kielégítő válaszokat ad;
91. rámutat, hogy fejlesztési tanácsadókként célszerű bevonni a diaszpórákat és a diaszpórákból visszatérőket, és ez utóbbiak különösen fontosak az európai pénzügyi válság összefüggésében;
92. hangsúlyozza, hogy szükség van a kiegészítő jelleg paramétereinek további magyarázatára, illetve a migrációhoz kapcsolódó kérdésekkel foglalkozó külső és belső támogatások tervezésére és kezelésére irányuló, koherens és integrált, politikai és emberi jogi szempontokat érvényesítő intézményi párbeszéd megkezdésére;
93. felhívja a Bizottságot és az AKCS-országokat, hogy az AKCS–EU megállapodás migrációról szóló 13. cikkébe iktassák be a körkörös migráció elvét és annak körkörös vízumok általi lehetővé tételét; hangsúlyozza, hogy a szóban forgó cikk kiemeli az emberi jogok tiszteletben tartását és az AKCS-országok állampolgáraival való egyenlő elbánást, ugyanakkor ezen elvek hatályát a migrációigazgatás Európa általi kiszervezésével összefüggésben súlyosan sértik a tranzitországokkal kötött kétoldalú visszafogadási megállapodások, amelyek nem szavatolják a migránsok jogainak tiszteletben tartását, és amelyek biztonságukat és életüket veszélyeztető „lépcsőzetes” visszafogadásokat eredményezhetnek;
94. az EU megerősíti a társfinanszírozás mint olyan segítő elv jelentőségét, amely a támogatások kedvezményezettjeit nagyobb elszámoltathatóságra, valamint a fejlesztés hatékonyságához való hozzájárulásra motiválja, illetve az isztambuli alapelveknek¹

¹ Az „Open Forum for CSO Development Effectiveness” 2010. szeptember 28–30-án Isztambulban rendezett közgyűlésén elfogadott isztambuli alapelvek.

megfelelően javítja az érdekelt felek közötti együttműködést.

Egyéb kérdések

95. kéri, hogy a partnerországokkal folytatott valamennyi szakpolitikai párbeszédben helyezzenek súlyt a jó kormányzás átfogó kereteire, az emberi jogok tiszteletben tartására és arra, hogy ezek a fejlesztés szempontjából katalizátori szerepet töltenek be, függetlenül a politikák fejlesztési célú koherenciájának értékelésére megállapított öt alapkritériumtól;
96. javasolja, hogy a „támogatások hatékonysága” fogalmat egészítsék ki a „fejlesztési hatékonyság” fogalmával, mivel az utóbbi inkább alkalmas a politikák fejlesztési célú koherenciájának mérésére, továbbá hasznosabb a BRICS-országokkal folytatott fejlesztéspolitikai párbeszéd elmélyítése szempontjából;
97. felhívja a figyelmet a jó kormányzást célzó programok több területet is érintő jellegére a fejlődő országokban, és e téren további erőfeszítésekre ösztönzi a Bizottságot; felhívja továbbá – a jelenlegi sokszoros válságperiódusban – a figyelmet a jó kormányzásra, mert az a globális fejlesztés egyik eszköze; sajnálja, hogy az ENSZ Rio+ konferenciájának záródokumentuma az EU kérésével ellentétben nem tartalmaz kötelezettségvállalást az erőforrások megőrzése, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás és hatásainak enyhítése, valamint a gazdasági fenntarthatóság tekintetében; mindazonáltal sürgeti, hogy az EU továbbra is szorosan működjön közre a fenntartható fejlődési célok meghatározásában és abban, hogy ezek 2015-re működőképesek legyenek;
98. támogatja a Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy elvégzi a politikák fejlesztési célú koherenciájával nem összhangban működő szakpolitikákból adódó költségek, illetve a politikák fejlesztési célú koherenciáját tekintetbe vevő szakpolitikák hasznosságának vagy az általuk létrehozott „win-win” helyzetek átfogó áttekintését, mert azok alkalmasak lehetnek a tudatosság és a továbbképzés szintjének további növelésére, valamint kiindulópontként szolgálhatnak az európai polgárokkal és más érdekelttekkel folytatott vitához és a politikák fejlesztési célú koherenciája tekintetében még mindig uralkodó téves nézetek meghaladásához; egy ilyen elemzés különösen hasznos lehet a migráció kérdése szempontjából, mellyel kapcsolatban az EU-nak hangsúlyoznia kell a migrációs és a fejlesztési politikai közötti kapcsolatokat, folyamatosan tájékoztatást nyújtva a polgároknak az e kapcsolatok jelentette előnyökről és a fenntarthatóságban rejlő energiáról;
99. felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy dolgozzanak ki hosszú távú, ágazatokon átívelő európai stratégiát a fejlesztéssel kapcsolatos oktatásra, figyelemfelkeltésre és az aktív globális polgárságra vonatkozóan;
100. felszólítja a tagállamokat, hogy dolgozzák ki vagy erősítsék meg a fenntartható fejlesztéssel kapcsolatos oktatásra irányuló nemzeti stratégiáikat és programjaikat, valamint tegyék a tananyagok részévé a politikák fejlesztési célú koherenciáját;
101. rámutat, hogy a pénzügyi eszközök piacáról szóló felülvizsgált irányelv (MiFID) nagyban hozzájárulhat az Unió fejlesztési együttműködése elé tűzött átfogó célok teljesüléséhez azzal, hogy szigorú pozíciós korlátokat állít fel, szigorúan korlátozza a MiFID-től való eltérés lehetőségeit, valamint egyes termékek vagy tevékenységek

esetében több lehetőséget biztosít a szabályozó hatóságok közbelépésére;

102. megismétli, hogy az átláthatóság és az elszámoltathatóság érdekében az EKSZ és a Fejlesztési és Együttműködési Főigazgatóság vizsgálja meg, hogy a gyakorlatban miképpen működik a Bizottság és az EKSZ közötti, egyetértésen alapuló felelősségmegosztás, és a hiányosságok kiküszöbölésével és a szinergiák biztosításával javítsa minőségét;
103. felhívja a figyelmet az „uniós szerepvállalás” fogalmára, amelyet az EKSZ az uniós fellépések láthatóságának növelése céljából javasolt; véleménye szerint ez még fontosabbá teszi a politikák fejlesztési célú koherenciáját, mivel valamennyi negatív hatást egyre inkább az Unióval fogják összekapcsolni; sürgeti továbbá a Bizottságot, hogy gondoskodjon arról, hogy az említett fogalom ne ütközzék a fejlesztési politika más – az EU által megfogalmazott – célkitűzéseivel, különösen a fejlődő országok szerepvállalására és politikai mozgásterére vonatkozó célokkal;
104. javasolja, hogy – összhangban a Cotonou-i Megállapodással és az „Engaging Non-State Actors in New Aid Modalities” című referenciadokumentummal¹ – az uniós képviseltek az adott országban kezdjék meg a munkájuk szempontjából érdekelt nem kormányzati szervezetek, civil társadalmi szervezetek és helyi hatóságok – elsősorban a helyi és közösségi alapú szerveződések – átfogó feltérképezését;
105. megismétli, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája tárgyában állandó előadó kijelölése az AKCS-országok részéről – a Közös Parlamenti Közgyűlés keretében – megkönnyítené a politikák fejlesztési célú koherenciájával foglalkozó állandó EP-előadóval, valamint a Bizottság és a Tanács illetékes osztályaival való koordinációt és közös munkát, magukban a fejlődő országokban pedig hozzájárulna a politikák fejlesztési célú koherenciája előtt álló akadályok leküzdését;
106. megismétli, hogy a többéves pénzügyi keretről szóló 2011. júniusi közleményében az Európai Bizottság javasolta, hogy az Európai Fejlesztési Alap feletti ellenőrzési jogkört terjesszék ki az Európai Parlamentre; sajnálja, hogy ez a javaslat nem került be a 11. EFA-ról szóló jogalkotási javaslatba;
107. hangsúlyozza, hogy a fejlesztési együttműködés 2015 utáni nemzetközi keretének meg kell haladnia a fejlesztési együttműködés hagyományos értelmezését annak érdekében, hogy átfogóbb választ adjon a szegénység kiküszöbölésének és a fenntartható fejlődésnek a kérdésére, fontos mechanizmusként erősítve a politikák fejlesztési célú koherenciáját és elősegítve a jogokon alapuló megközelítéseket; rámutat, hogy ennek a keretnek túl kell lépnie az állami fellépés és segélyezés jelenleg érvényesülő értelmezésén, és ki kell terjednie – koherens és inkluzív módon – valamennyi (fejlett, fejlődő és feltörekvő) országra és valamennyi szereplőre (hagyományos és újabb adományozók, a fejlődő és a fejlett országok kormányai és helyi hatóságai, a magánszektor, nem kormányzati szervezetek, szociális partnerek stb.);
108. örömmel veszi tudomásul, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 9. cikkében foglalt szociális záradék az EU határain belül és kívül egyaránt alkalmazandó;

¹ Tools and Methods Series, 12. sz. referenciadokumentum: Engaging Non-State Actors in New Aid Modalities for Better Development Outcomes and Governance.

109. hangsúlyozza, hogy gondoskodni kell arról, hogy az EU kereskedelmi megállapodásaiban előírt szociális rendelkezéseket végrehajtsák és megfelelően nyomon kövessék; úgy véli, hogy gondoskodni kell arról, hogy a felülvizsgálathoz és a végrehajtáshoz szükséges mechanizmusok rendelkezésre álljanak;
110. felhívja a Bizottságot, hogy az EU valamennyi kereskedelmi megállapodásába foglaljon bele a szociális normákra és a teljes és termelékeny foglalkoztatásnak – figyelembe véve a nemek közötti egyenlőséget, valamint a fiatalokat is –, a tisztességes munkának, a munkavállalói jogok – migráns munkavállalók esetében is kötelező – tiszteletben tartásának és a nemek közötti egyenlőségnek a célkitűzéseire vonatkozó rendelkezéseket;
111. hangsúlyozza a kollektív tárgyalások támogatásának és elterjesztésének szükségességét a munkaerő-piaci egyenlőtlenségek mérséklése, a tisztességes munka és bérek biztosítása, a szociális dömping és a feketemunka megakadályozása, valamint a tisztességes verseny garantálása eszközeként;
112. hangsúlyozza a munkaszerződések tiszteletben tartásának szükségességét, és hogy a fiatalok és nők által végzett munkában a kizsákmányolás semmilyen formája – ideértve a szexuális kizsákmányolást, a kényszermunkát vagy kényszerszolgáltatásokat, a rabszolgaságot vagy a rabszolgasághoz hasonló gyakorlatokat – nem jelenhet meg;
113. hangsúlyozza a vállalati társadalmi felelősségvállalás kötelezettségeinek valamint annak fontosságát, hogy a munkaadókat ösztönözzék a jelenleg hatályos jogszabályi rendelkezéseknél nagyra törőbb szociális normák alkalmazására, ideértve egy különleges megjelölés például szociális címke kialakításának és megszerzésének lehetőségét; felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a tagállamokat e kötelezettségek végrehajtásának gondos ellenőrzésében és a jogi végrehajtás biztosításában;
114. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országokban is fontos létrehozni a politikák fejlesztési célú koherenciájának kapcsolattartási pontjait, hogy javítsák az információcserét, többek között az EU hatáskörein túlmutató kérdésekben, mint például az erőforrásokból származó nyereségnek vagy az adóknak és az átutalásoknak szociálisan inkluzív felhasználása, vagy a származási országokból történő úgynevezett „agyelszívás” hatásai; felhívja a Bizottságot, hogy az EKSZ munkájában fő szempontként érvényesítse a szociálpolitikát; véleménye szerint a közepes jövedelmű országok számára is alapvető fontosságú, hogy bevételeik egyre növekvő részét fordítsák szociális célokra, többek között adórendszereik és a szociális védelem fejlesztése révén;
115. szorgalmazza, hogy a Bizottság és a tagállamok fordítsanak nagyobb figyelmet a migránsok, különösen a nők és a gyermekek részvételére és integrációjára a fogadó országokban, valamint a szociális jogok hordozhatóságára;
116. felhívja a Bizottságot, hogy kezdjen szociális párbeszédet az EU-n kívüli munkaügyi szervezetekkel és szakszervezetekkel a szociális normák végrehajtásáról saját országaikban, és biztosítson megfelelőbb technikai segítségnyújtást a szociális és költségvetési politika végrehajtásához;
117. kéri a Bizottságot, hogy fontolja meg a fejlődő országokbeli partnerekkel folytatott

kulturális programoknak és együttműködési projekteknek juttatandó támogatás szintjének emelését, mivel ezek átgyűrűző hatásuk révén összefüggenek az EU fejlesztési céljaival;

118. hangsúlyozza, hogy az elsőfokú oktatáshoz hasonló alapvető szolgáltatások nyújtásának tervezésében erőteljesebben kell figyelembe venni a különösen hátrányos helyzetű csoportok sajátos jellemzőit, melyek megnehezítik a szolgáltatás nyújtását és az e csoportokhoz tartozókat akadályozzák abban, hogy részesüljenek a rendelkezésre álló szolgáltatásokból;
119. hangsúlyozza, hogy sürgősen módosítani kell a humanitárius gondolkodásmódon és el kell ismerni az oktatás létfontosságú szerepét, különösen a konfliktusokkal kapcsolatos vészhelyzetek idején és a konfliktusokat követő időben; sajnálja, hogy a humanitárius segélyezést tekintve az oktatás még mindig az egyik leginkább alulfinanszírozott terület;
120. kéri a Bizottságot, hogy a fejlesztési politikákban vegye tekintetbe az infokommunikációs technológiák több területet is érintő természetét, különösen azt az előnyös hatást, amelyet az oktatási rendszerekre gyakorolhatnak, valamint hangsúlyozza, hogy a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok, a technológiaátadás és a helyi kapacitásépítés e tekintetben különös figyelmet igényel;
121. rámutat, hogy különbséget kell tenni a mobiltelefonos technológián alapuló valódi banki átutalások (m-banking) és az ilyen technológiát felhasználó egyszerű pénzáttalások (m-payments) között, hangsúlyozva, hogy a nemzetközi pénztranzakciók (pl. a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának megakadályozása miatti) szükséges szabályozását pedig össze kell egyeztetni a szegényebbek számára a pénzhez való megfizethető hozzájutást lehetővé tevő mobiltelefonos eszközök előnyben részesítésével; véleménye szerint a létező bevált gyakorlatok összegyűjtése alkalmas eszköz lehet az ismeretek megosztására és az említett kihívások kezelésére;
122. sajnálja, hogy a költségvetésből támogatott megoldásokat még mindig a megállapodások, végrehajtásuk és felügyeletük társadalmi és parlamenti ellenőrzésének hiánya jellemzi;
123. megismétli, hogy a költségvetési támogatásnak szolgálnia kell a demokratikus kormányzás előmozdítására irányuló erőfeszítéseket, a fejlődő országok saját gazdasági erőforrásainak megszilárdítását, a korrupcióellenes küzdelmet és a közszféra pénzköltése elszámoltathatóságának erősítését, elsődleges célja azonban a szegénység csökkentése;
124. megismétli, hogy a fejlődő országok nyersanyagaihoz való hozzáférés biztosítását szolgáló uniós erőfeszítések nem akadályozhatják a helyi fejlődést és a szegénység felszámolását, hanem támogatniuk kell a fejlődő országokat abban, hogy ásványvagyonuk révén a valódi fejlődés útjára léphessenek; hangsúlyozza továbbá, hogy az EU-nak támogatnia kell a jó kormányzást, a hozzáadott értéket eredményező folyamatokat, valamint a kormányok és a kereskedelmi vállalkozások pénzügyi átláthatóságát annak érdekében, hogy a helyi bányászati ágazatok a fejlődés katalizátorai lehessenek;
125. hangsúlyozza a pénzügyi átláthatóság kulcsfontosságú szerepét a jövedelmek

- mobilizálásában és az adóelkerülés megakadályozásában; hangsúlyozza, hogy az uniós számviteli és átláthatósági irányelvek jelenlegi reformjának tartalmaznia kellene azt is, hogy a tőzsdére bevezetett, illetve nagy bányászati és fakitermelő magánvállalatok legyenek kötelesek nyilvánosságra hozni az egyes projektek esetében a kormányoknak folyósított összegeket, valamint közölik azokat a küszöbértékeket, amelyek alapján a szegény közösségek szempontjából értelmezhető a kifizetések valóságos nagysága;
126. véleménye szerint bár a nemzeti elszámoltathatóság erősítése terén vannak határai az adományozói segélyezés hatásának, a segélyezés bizonyos formái indukálhatnak változásokat, a „ne okozunk kárt” megoldástól a létező hazai elszámoltathatósági rendszerek tényleges megerősítéséig, például – a teljes ágazatra kiterjedő megközelítések (SWAp) kontextusában – a fejlődő országok helyi civil társadalmi szervezeteinek és parlamentjeinek bevonásával;
127. sajnálja, hogy a globális egészségügyi finanszírozás, illetve fellépések a magas láthatóságú eseményekre (például az ázsiai szökőárakra), valamint néhány fokozottan fertőző betegségre (mint a HIV/AIDS) koncentrálnak, miközben homályban marad, hogy a nem kommunikációképes betegségek a halálozások 63%-át okozzák a világban, a sérülések pedig a globális morbiditás okai között 17%-ot képviselnek, s nők és gyermekek halnak meg amiatt, hogy a terhesség, a szülés és a csecsemőkor idején még alapellátásban sem részesülnek;
128. hangsúlyozza, hogy az Európai Parlament, amely felelősséget visel a klinikai próbák fejlődő országbeli alanyait megillető jogok, valamint az uniós polgárok egészségének védelméért, e téren vizsgálatokat kezdeményezhet; javasolja, hogy bizonyos kérdésekben ellenőrizze az Európai Gyógyszerügynökség (EMA) tevékenységét, így például azt, hogy az EMA miképpen lépett fel az etikai normák klinikai próbák esetén történő gyakorlati alkalmazásának tisztázása érdekében, gondoskodva arról is, hogy az EMA intézkedéseket hozzon az etikai normák illetékes hatóságok általi alkalmazásának harmonizálása érdekében;
129. kéri a Bizottságot, hogy biztosítson támogatást a helyi civil társadalmi csoportok, különösen a női csoportosulások részére, illetve azok részére, amelyeknek tevékenysége érinti a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos kérdéseket, hozzáférhető finanszírozás rendelkezésre bocsátásával és kapacitásépítéssel annak érdekében, hogy képesek legyenek – különösen érzékeny és instabil helyzetekben – a fejlődés tényleges alakítóiként és a béke és a jó kormányzás előmozdítóiként fellépni;
130. üdvözlí a nemek közötti egyenlőségről és a nők szerepének a fejlesztési együttműködésben való erősítéséről szóló uniós cselekvési tervet, és felszólít a nemi egyenjogúsítás országos szintű ellenőrzésére és végrehajtására az EU által finanszírozott projekteken; felkéri az EU főképviselőjét, hogy tegye meg az ahhoz szükséges valamennyi intézkedést, hogy az uniós képviselők munkatársai megfelelő és hatékony képzésben részesüljenek a békemegőrzés, a konfliktusmegelőzés és a béketeremtés nemek szerinti megközelítése tárgyában;
131. üdvözlí az Európai Bizottság által mind politikai szinten, mind különböző finanszírozási eszközein és költségvetési támogatási mechanizmusain keresztül végzett aktív munkát, melynek célja, hogy növelje a nők szerepvállalásának fokozására irányuló kötelezettségvállalásait, különösen oly módon, hogy a nők prioritásait és szükségleteit igyekszik beépíteni a politikák fejlesztési célú koherenciájának

valamennyi kulcsfontosságú területén;

132. hangsúlyozza, hogy megbízható statisztikai adatokat kell fenntartani, és a betegségek Egészségügyi Világszervezet által kidolgozott nemzetközi osztályozásának (ICD) gyermekágyi halálozási besorolása szerint nyilván kell tartani az anyai halálozások okait, ami iránymutatást adhat az országoknak, és segíthet nekik az anyai halandóság okainak megállapításában és felmérésében;
133. ismételten megerősíti az AKCS–EU Parlamenti Közgyűlés A (2010) 21584 számú nyilatkozatát;
134. felszólít arra, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája olyan részvételen alapuló megközelítést támogasson, amely előmozdítja a helyi emberek, és mindenekelőtt a nők szerepvállalását és önmeghatározását;
135. ismételten megerősíti, hogy a nők helyzetét abból a szempontból kell figyelembe venni, hogy a nők nem csupán a lakosság kiszolgáltatott rétegét jelentik, hanem aktívan hozzá tudnak járulni a fejlesztési politikákhoz; ennek kapcsán megjegyzi, hogy a nők Afrika mezőgazdasági termelésének 80%-áért felelnek, még akkor is, ha egy nőnek továbbra is ritkán nyílik lehetősége arra, hogy tulajdonosa legyen annak a földnek, amit megtermel; ezért felszólít arra, hogy a mezőgazdasági és a halászati politikát – a fejlesztésre gyakorolt hatásuk miatt – ne csupán integrálják a politikák fejlesztési célú koherenciájába, hanem mérjék fel azt is, hogy ezek mennyire különböző hatással vannak a nőkre és a férfiakra;
136. hangsúlyozza a leghátrányosabb helyzetű és legkiszolgáltatottabb társadalmi csoportok – elsősorban a nők és a leányok – tekintetbe vételének jelentőségét, valamint azt, hogy az egyenlőtlenségek további növelésének elkerülése érdekében különös figyelmet kell rájuk fordítani; rámutat, hogy a tapasztalat szerint a „semleges” intézkedések bebetonozzák a jelenlegi erőviszonyokat, és rendkívül fontos a nők helyzetét javító intézkedések formáját öltő pozitív, tájékozott és szisztematikus fellépés annak biztosítása érdekében, hogy az intézkedések a leghátrányosabb helyzetűek javára váljanak;
137. hangsúlyozza, hogy a férfiak és nők közötti egyenlőség előmozdítására irányuló politikának nem csupán külön költségvetési sort kell biztosítani a fejlesztési politikák keretében, hanem átfogó kérdésnek kell tekinteni azt, hiszen a társadalomra ható valamennyi politika eltérő hatást gyakorol a nőkre és a férfiakra, tekintettel a nemek társadalmi szerepeinek állandóságára, valamint hangsúlyozza, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája a férfiak és nők közötti egyenlőségre gyakorolt negatív hatások megelőzésére szolgáló gyakorlati eszköz;
138. hangsúlyozza, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciájának olyan átfogó megközelítést kell alkalmaznia, amely túlmutat a családi és mikrotársadalmi szinten, és figyelembe veszi a nemek közötti kapcsolatokat; szilárd véleménye, hogy a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos kérdéseknek ezt az átfogó megközelítést valamennyi fejlesztési projektbe és valamennyi társadalmi elemzésbe be kell építeni; hangsúlyozza, hogy ezt a megközelítést nemcsak valamennyi ágazatra, hanem valamennyi politikai, gazdasági, társadalmi, környezetvédelmi, kulturális és egyéb területen is alkalmazni kell; rámutat, hogy az ilyen megközelítés, amely szisztematikusan figyelembe veszi a nők helyzetét és szerepét, valamint a nemek

közötti kapcsolatokat a társadalomban, átfogóbb, humanisztikusabb és demokratikusabb, mint egy olyan megközelítés, amely elszigeteli a nőket, különösen, mivel megakadályozza a nők marginalizálását a „női projektekben” vagy az olyan projektekben, amelyek úgy emelik a nők munkaterheit vagy felelősségét, hogy eközben nem növelik az érintett projektekből származó előnyök feletti hatásköreiket vagy ellenőrzési lehetőségeiket;

139. megerősíti, hogy míg a fejlesztési politikák és ennek következtében a politikák fejlesztési célú koherenciája sikerét nem lehet csupán olyan általános mutatókkal mérni, amelyekről már bebizonyosodott korlátozott voltuk, például az egy főre eső GDP változásaival, az egyéb – például a férfiak és nők közötti egyenlőséggel kapcsolatos – mutatók teljesebb képet adhatnak a fejlesztési politikák átfogó hatásairól; rámutat, hogy nemek szerint lebontott adatokat kell tehát gyűjteni a helyszínen a politikák fejlesztési célú koherenciája hatásainak felmérésére és fokozására;
140. hangsúlyozza a nők szerepét a fejlesztési politikák előmozdításában az ilyen politikák kidolgozásában és végrehajtásában történő részvétel révén, így ugyanis biztosítják, hogy a politikai és gazdasági tárgyalások során figyelembe vegyék a nők érdekeit, és így olyan hasznos körforgás alakul ki, amelyben a nők alkotják a fejlesztési politika motorját, és cserébe olyan struktúrák alakulnak ki, amelyekben a nők szerepet vállalhatnak; hangsúlyozza azon civil társadalmi szervezetek és csoportosulások támogatásának jelentőségét, amelyek vállalják a nemek közötti egyenlőség és a női szerepvállalás előmozdításának feladatát;
141. megjegyzi, hogy a nők alapvető szerepet játszanak a fejlesztésben, mivel az anyaként, valamint a gyermek és az egyéb eltartott családtagok gondozójaként betöltött szerepük során magukra vállalják a család általános jólétének felelősségét; rámutat például arra, hogy a nők elengedhetetlen szerepet játszanak a táplálkozás és az ételkészítés-biztonság terén, különösen az önellátó gazdálkodás keretei között;
142. hangsúlyozza, hogy a nők helyzete számos esetben nagyobb mértékben romlik, mint a férfiaké, akár relatív, akár abszolút értékben tekintjük; megállapítja, hogy az elmúlt körülbelül 20 évben növekedett a szegénység, ami elsősorban a nőket sújtotta;
143. hangsúlyozza, hogy bár a nők által a fejlesztési politikákban és a fejlesztési együttműködésben játszott fontos szerep széles körben elismert, a kimondottan a nőkre vonatkozó statisztikai és számszerű adatok továbbra sem kielégítőek, és nem teljesítik azt a célkitűzést, hogy bemutassák a fejlődő országokban élő nők helyzetét, különösen ami az egészségügyet, az oktatást, a megelőzést és az alapvető szükségletek kielégítését illeti; hangsúlyozza ezért, hogy gondoskodni kell arról, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája valamennyi célkitűzésében, elemzésében, dokumentumában és értékelésében a mennyiségi adatokat bontsák le nemek szerint, és építsenek be nemekre lebontott mutatókat annak érdekében, hogy a nők valódi életkörülményeit figyelembe lehessen venni;
144. leszögezi, hogy nemétől függetlenül valamennyi gyermeknek joga van az élethez, a túléléshez és a fejlődéshez, és megerősíti, hogy a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezmény értelmében a leánygyermek is egyenrangúak; felszólítja a fejlődő országokba kiküldött uniós delegációkat, hogy működjenek együtt ezen országok kormányaival annak biztosítása érdekében, hogy – többek között minden gyermek

születés utáni azonnali nyilvántartásba vételének előírása, a lányok és a fiúk oktatáshoz és beiskolázáshoz való egyenlő jogosultságának biztosítása, a sztereotípiák elleni küzdelem, valamint a születés előtti nemi alapú szelekció, a nőnemű magzatokon végzett abortusz, a lánycsecsemők meggyilkolása, a fiatalkori kényszerházasságok, a női nemi szervek megcsonkítása és különösen a gyermekprostitúció, valamint a szexizmus erkölcstelen és hátrányosan megkülönböztető gyakorlatainak megszüntetése révén – a leánygyermek hátrányos megkülönböztetés nélkül élvezhessék jogaikat; megerősíti 2012. július 5-i, „A kényszerabortusszal kapcsolatban kipattant botrány Kínában” című állásfoglalását¹;

145. hangsúlyozza, hogy biztosítani kell a leánygyermek véleménynyilvánítási jogának tiszteletben tartását, valamint az egészségüket és emberi méltóságukat befolyásoló ügyekben a meghallgatáshoz való jogukat, hangsúlyozva, hogy a gyermek legjobb érdekét kell elsődlegesen figyelembe venni; hangsúlyozza annak szükségességét, hogy valamennyi gyermeket – és különösen a leánygyermeket – olyan családi környezetben neveljék fel, amelyet béke, méltóság, tolerancia, szabadság, megkülönböztetésmentesség, nemek közötti egyenlőség és szolidaritás jellemez; felszólít a gyermek jogairól szóló Genfi Nyilatkozat és a nők jogairól szóló Pekingi Nyilatkozat szigorú betartására;
146. emlékeztet arra, hogy a fejlesztési támogatáson belül a gyermekek jogaival való foglalkozás során az Uniónak és a tagállamoknak figyelembe kell venniük a szülők, a törvényes gyámok vagy a gyermekért jogilag felelős egyén személyek jogait és kötelességeit; felszólítja az illetékes intézményeket, hogy fordítsanak kiemelt figyelmet a szülők és gyermekek közötti kapcsolatokra, például konkrét intézkedéseket magukban foglaló, kifejezetten a nemzeti követelményekhez igazított olyan programok révén, melyek célja, hogy a szülők és gyámok számára biztosított legyen a szülői kötelességek ellátásához szükséges lehető legnagyobb és legjobb támogatás annak elkerülése érdekében, hogy a nagy szegénység következtében a családok felbomoljanak, a gyermekekkel rosszul bánjanak vagy szociális felügyelet alá helyezték őket, illetve annak biztosítására, hogy ez csak a legvégső lehetőségként merüljön fel;
147. megerősíti, hogy a kairói nemzetközi népesedési és fejlesztési konferencia (ICPD) szexuális és reprodukív egészségügyi kérdésekben erőszak vagy kényszer alkalmazásának tilalmát kimondó külön megállapításainak végrehajtása során a jogilag kötelező érvényű nemzetközi emberi jogi eszközökre, valamint a közösségi vívmányokra és a vonatkozó uniós szakpolitikák hatásköreire való tekintettel nem adható uniós támogatás olyan hatóság, szervezet vagy program számára, amely emberi jogi visszaéléseket – így például kényszerabortuszt, a nők és a férfiak kényszersterilizációját, a magzat nemének meghatározását követő, születés előtti nemválasztást vagy csecsemőgyilkosságot – is magában foglaló programok irányításában vesz részt, vagy ilyen programok irányítását támogatja, különösen akkor, ha e fellépések elsődleges céljaik eléréséhez pszichológiai, társadalmi, gazdasági vagy jogi nyomást alkalmaznak; felhívja a Bizottságot, hogy készítsen jelentést az e programot érintő uniós külső támogatás végrehajtásáról;
148. mélyszégyen aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a nemi alapú erőszak, különösen a nemi

¹ Elfogadott szövegek, P7_TA(2012)0301.

erőszak, a szexuális kizsákmányolás és a nők ellen elkövetett gyilkosságok széles körben elterjedtek a világban, különösen pedig a fejlődő országokban; hangsúlyozza, hogy a nők jogainak, köztük szexuális és reprodukciós jogainak védelme, valamint emberi méltóságuk tiszteletben tartása alapvető fontosságú, egyrészt a nemi alapú erőszak megelőzése és leküzdése, másrészt az áldozatok védelme és számukra megfelelő tanácsadás nyújtása, valamint az elkövetők megbüntetése érdekében; felszólítja a Bizottságot, hogy az ilyen erőszakos cselekmények elkövetőinek büntetlensége elleni küzdelmet tegye fejlesztési támogatási politikájának egyik prioritásává;

149. rámutat arra, hogy a nőket gyakran éri hátrányos megkülönböztetés oly módon, hogy nem ismerik el a békéért folytatott erőfeszítéseiket, valamint hogy a háborús országokban élő nők rendkívüli szenvedéseket élnek át; kitart amellett, hogy az ilyen jellegű szenvedést okozó cselekmények, például a lányok ellen a katonák által elkövetett nemi erőszak, a kényszerprostitúció, a nők erőszakos megtermékenyítése, a szexuális rabszolgaság, a nemi erőszak és a szexuális zaklatás, valamint a csábítással történő megszőktetés olyan bűncselekmények, amelyeket nem szabad figyelmen kívül hagyni; hangsúlyozza, hogy ezeket az Uniónak olyan alapvető problémákként kell kezelnie, amelyeket tekintetbe kell venni;
150. rámutat arra, hogy különös figyelmet kell fordítani a nemek közötti egyenlőség kisiskolás korban kezdődő oktatására mindkét nem körében annak érdekében, hogy a társadalmi viselkedésformák és sztereotípiák fokozatosan a férfiak és nők közötti egyenlőség irányába mozduljanak el;
151. megállapítja, hogy a támogatási intézkedések során figyelembe kell venni a válság- vagy sürgősségi helyzetek sajátos jellemzőit, valamint az olyan országokat vagy helyzeteket, amelyekben súlyos problémát jelent az alapvető szabadságjogok hiánya, az emberek biztonságát fokozott veszély fenyegeti vagy az emberi jogi szervezetek és emberijog-védők különösen nehéz körülmények között tevékenykednek; hangsúlyozza, hogy különös figyelmet kell fordítani azokra a helyzetekre, amikor a nők fizikai és pszichológiai erőszaknak vannak kitéve;
152. hangsúlyozza a nők emberi jogai előmozdításának jelentőségét, valamint a nemek közötti egyenlőségnek a civil, politikai, társadalmi, gazdasági és kulturális szférában, valamint a nemzeti jogszabályokban történő általános érvényesítésének fontosságát;
153. hangsúlyozza, hogy meg kell erősíteni a nők szerepét az emberi jogok és a demokratikus átalakulás előmozdításában, a konfliktusmegelőzés támogatásában, valamint a politikai részvétel és képviselet megerősítésében.

o

o o

154. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.